

стията за съединението, мобилизацията, оттегляването на рускитѣ офицери — всичко едно подиръ друго, като вихръ се прѣнесло прѣдъ очитѣ му и той, както и мнозина, най-неочаквано билъ назначенъ да командува 11-та рота отъ Дунавский полкъ. Съ необикновена — свойственна на младостта му енергия, заловилъ се Бобевъ, да обучава и подготвя попълнената си съ запасни войници рота, за прѣдстоящитѣ дѣйствия, като замѣчталъ и си припомнилъ, че най-послѣ дошло е това врѣме, да вземе и той участие въ чуванитѣ, но не видени сражения, побѣди и слава на бойното поле. Съ трѣскава бързина се приготвилъ той, къмъ прѣдстоящиятъ походъ и заедно съ полкътъ, заминалъ за Южна-България, където влѣзълъ въ състава на Ямболский отрядъ. По-послѣ, слѣдъ измѣняването на политическитѣ обстоятелства, 3-та дружина, въ която влизалъ и подпоручикъ Бобевъ, била заблаговрѣменно прѣмѣстена къмъ сѣрбската граница, където ги и заварило обявяването на войната.

Първото сражение, въ което Бобевъ взелъ участие е било подъ Врабча, на 3-й Ноемврий, като е влизалъ въ състава на отряда, когото командувалъ флигель-адютантъ капитанъ Мариновъ, отъ биографията на когото — ако си припомнимъ читателитѣ — той, къдѣ вечерята на 3-й Ноемврий, бѣ събралъ двѣ респокапали роти и атакува сѣрбетѣ при мѣстността „Сѣкирица.“ Едната отъ тѣзи роти — 11-та, бѣ